

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.180 van 10 juni 1998
in de zaak A. 59.716/IX-415.**

In zake : Freddy JANSSENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN ENGELAND,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 174

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Freddy JANSSENS op 6 september 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 17 augustus 1994 van de bestuurder-directeur van de Algemene Directie Personeel van DE POST waarbij hem een tuchtschorsing van 20 dagen en een verplaatsing bij ordemaatregel wordt opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 49.110 van 20 september 1994 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 26 juni 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN ENGELAND, die verschijnt voor verzoeker, en van Inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker was als postman belast met het lichten van een aantal postbussen tussen 4u.47. en 5u.07. Wanneer blijkt dat hij deze lichtingen met zijn eigen voertuig uitvoert en niet met het daarvoor ter beschikking zijnde postvoertuig wordt er daarnaar een onderzoek gedaan. Verzoeker, die in Heusden woont, verklaart dat hij rond die tijd toch in Destelbergen moet zijn en dat hij onderwijl dan maar met zijn eigen voertuig de brievenbussen licht. Hij wil evenwel niet zeggen wat hij op dat zeer ochtendlijke uur te Destelbergen doet. Volgens inlichtingen bekomen van de postontvanger en, langs een personeelslid van de gewestelijke directie

om dat vroeger nog te Destelbergen 1 heeft gewerkt, van een inwoner van de wijk Eenbeekeinde, zou verzoeker kranten uitreiken vóór zijn dagtaak als postbode. De inspecteur die met het onderzoek is belast meent dan ook dat er sterke vermoedens zijn dat verzoeker inderdaad meewerkt aan privé-uitreiking van dagbladen, hetgeen verboden is krachtens artikel 2, §2b, 8, van het Reglement van het Personeel der Posterijen, artikel 83 van het nieuwe statuut der postambtenaren en punt 3.1, van omzendbrief 81 van 10 november 1993. Hij stelt voor een controle te laten uitvoeren teneinde verzoeker eventueel te kunnen betrappen.

Op 12 januari 1994, tussen 3u.45. en 4u.26. 's morgens wordt door twee controle-ambtenaren van DE POST vastgesteld dat verzoeker dagbladen ophaalt in een krantenwinkel en deze bestelt in een wijk van Destelbergen die tot zijn ronde als postman behoort. Daarbij maakte hij gebruik van zijn persoonlijke bestellersfiets uitgerust met fietszakken van DE POST. Er was evenwel geen enkel postkenteken zichtbaar, ook niet op verzoekers kledij. Nadat hij met het bestellen van die dagbladen klaar was begaf verzoeker zich, ditmaal in uniform, vanuit de krantenwinkel onmiddellijk naar het postkantoor om zijn dagtaak aan te vatten.

In het verslag dat de twee controleurs daarover dezelfde dag nog opmaken ten behoeve van de gewestelijk directeur besluiten zij :

"- Uit ons onderzoek kunnen we afleiden dat postman Janssens voor eigen rekening of in opdracht van derden een krantenronde verzekert vóór de aanvang van zijn vacatie. (...)

- Feit is wel dat ongeveer twee jaar terug de dagbladen in voornoemde wijk van de Post als abonnement werden afgenomen om door een privépersoon te worden besteld. Daarbij is het opmerkelijk dat op het ogenblik dat deze postabonnementen van de Post afvloeiden postman Janssens een dienstronde in deze wijk verzekerde zodat men kan stellen dat naar alle waarschijnlijkheid deze dagbladen nu door hem privé worden besteld."

1.2. Op 17 januari 1994 deelt de gewestelijk directeur de resultaten van het onderzoek mee aan de postontvanger van Destelbergen 1. Hij geeft hem opdracht verzoeker schriftelijk te onderhoren over "zijn cumulatieve activiteiten". Hij is van mening dat zijn tot dusver bewezen concurrentie als postman tegenover zijn werkgever niet langer kan worden gedoogd en dat er tegen hem tuchtrechtelijk moet worden opgetreden.

1.3. Ingevolge deze opdracht wordt verzoeker op 19 januari 1994 schriftelijk om uitleg gevraagd. Hij verklaart dat de krantenwinkel wordt uitgebaat door een familielid, dat de kranten die hij voor rekening van dat familielid bedeeft reeds jaren door de vroegere eigenaar van de krantenzaak werden bedeeft, dat hij geen enkele reclame maakt voor die krantenronde met de bedoeling ze uit te breiden maar dat het er hem uitsluitend om te doen is familie te helpen, dat die activiteit slechts tijdelijk is, namelijk totdat de uitbater een medewerker vindt en dat hij die hulp volledig kosteloos verstrekt, zodat hij niet meende dat er een cumulatiemachtiging voor moest worden aangevraagd. Hij verklaart in het vervolg af te zien van die hulp aan zijn familie.

1.4. Op 25 januari zendt de postontvanger verzoekers rechtvaardiging door aan de gewestelijke directie. Hij stelt voor artikel 107 van het nieuwe personeelsstatuut toe te passen en verzoeker te verplaatsen bij ordemaatregel teneinde het hem onmogelijk te maken nog verder zijn medewerking te verlenen aan de privé-onderneming van zijn familie. Een geldelijke straf lijkt hem niet nodig omdat dit niets zou veranderen aan de bestaande toestand. Hij besluit dat er in de eerste plaats moet voor gezorgd worden dat er een einde wordt gesteld aan de activiteiten van verzoeker, wat door de voorgestelde maatregel het geval zou zijn.

1.5. Op 25 februari 1994 schrijft de postontvanger aan verzoeker dat zijn cumulatieve activiteiten een rechtstreekse concurrentie zijn voor zijn werkgever, dat hij er onmiddellijk een einde moet aan stellen en dat ze door verzoeker niet meer, zelfs occasioneel, kunnen worden uitgevoerd. Hij vraagt verzoeker hem duidelijk te laten weten wat zijn voornemens desbetreffend zijn.

1.6. Op diezelfde dag legt hij verzoeker een tuchtschorsing op van twintig dagen gekoppeld aan de verplaatsing bij ordemaatregel voor de volgende feiten :

"- in de vroege ochtenden dagbladen te hebben besteld op de wijk Eenbeekeinde voor rekening van een privé distributie.

- een verdere enquête heeft aangetoond dat de postabonnees van voornoemde wijk voor ongeveer twee jaar zijn overgeschakeld naar de privé distributie, waarbij mag aangenomen worden dat postman Janssens Fr. daartoe de nodige impulsen heeft gegeven."

1.7. Verzoeker verdedigt zich door er nogmaals op te wijzen dat hij totaal kosteloos hulp verstrekke aan een familielid zonder enige bedoeling DE POST te schaden en dat hij sinds hij op het ongeoorloofde karakter ervan werd gewezen deze hulp onmiddellijk heeft gestopt. Hij vindt daarom en mede ook omdat hij in zijn eenentwintigjarige loopbaan nog geen enkele tuchtstraf heeft opgelopen, dat de tuchtstraf buiten verhouding staat tot de feiten.

1.8. In reactie daarop stelt de postontvanger dat het verzoeker, die reeds meerdere malen de hogere functie van adjunct-controleur uitoefende, niet onbekend kon zijn dat het ook reeds ten tijde van de Regie der Posterijen verboden was medewerking te verlenen aan een privé-uitreiking, dat hij evenwel bevestigde dat hij met zijn hulp aan de privé-uitreiking zou stoppen maar toch "op een bepaalde manier bij zijn antwoord voegde zijn familie nog te helpen ingeval dit nodig moest zijn". Hij

besluit dat hij bij zijn standpunt blijft en de verwijdering van verzoeker uit zijn kantoor vraagt om reden dat :

"- het voor De Post niet mogelijk is deze activiteiten dagelijks te controleren;
- de kans zeer groot is dat er nog een werkelijke medewerking wordt verleend;
- er geen echt vertrouwen meer kan zijn om met deze postman in het kantoor samen te werken;
- ik door de mede-uitbater van de krantenwinkel - die commissaris is in de gemeente Lovendegem - onder druk werd gezet in mijn kantoor".

1.9. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze straf. De commissie van beroep behandelt de zaak in zijn zitting van 25 mei 1994. Na verzoeker en zijn raadsman te hebben gehoord, adviseert de commissie unaniem voor de tuchtschorsing gedurende twintig dagen, gepaard gaande met een overplaatsing bij ordemaatregel. Zij motiveert haar advies als volgt :

"Gelet op de bijzondere ernst der feiten, nml. het uitoefenen van rechtstreekse concurrentie tegen de eigen werkgever door in de vroege ochtend dagbladen te hebben besteld voor rekening van een privé-distributie, feiten die nog verzaamd worden door de sterke vermoedens dat postabonnees van de wijk waar thans door betrokkene de kranten worden besteld vóór ongeveer twee jaar onder impuls van postman JANSSENS zijn overgeschakeld naar de privé-distributie.

Rekening houdend met de familiale band die betrokkene had met de uitbater van de krantenzaak werd de straf uiteindelijk nog enigszins gemilderd.

De begeleidende 'verplaatsing bij ordemaatregel' is dan ook een logische aanvulling die er in elk geval zal toe bijdragen dat onmiddellijk een einde komt aan de gewraakte bezigheden";

1.10. Op 9 juni 1994 betuigt de bestuurder-directeur VERBEEREN zijn akkoord met het unanieme advies. Zijn beslissing wordt omgezet in een formeel besluit van 17 augustus 1994.

Dit is de bestreden beslissing. Verzoeker tekent op 30 augustus 1994 voor ontvangst van een

afschrift van deze beslissing. In de notificatiebrief wordt gesteld dat hij wordt overgeplaatst naar Aalst;

2. Over de draagwijdte van de maatregel tot verplaatsing.

Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat de bestreden verplaatsingsmaatregel een verdoken tuchtstraf is;

Overwegende dat indien een ambtenaar tegen wie een maatregel werd genomen die als een ordemaatregel wordt gekwalificeerd, van mening is dat het eigenlijk de bedoeling was hem tuchtrechtelijk te straffen, het aan die ambtenaar is om het voor de Raad van State geloofwaardig te maken dat, ondanks de schijn van het tegendeel, een disciplinaire bedoeling aan de betrokken maatregel ten grondslag ligt en dat de maatregel alzo een verkapte tuchtmaatregel is; dat te dezen in de nota die de postmeester van Destelbergen op 25 januari 1994 aan de gewestelijke directie stuurt wordt gesteld :

"In dit verband stel ik voor het art. 107 van het nieuwe personeelsstatuut van toepassing te brengen en betrokken postman te verplaatsen van kantoor bij ordemaatregel.

Het is de bedoeling dat betrokken postman de tijd niet meer zou hebben om in de vroege ochtend nog verder zijn medewerking te verlenen aan deze privé onderneming van zijn familie.

En geldelijke straf lijkt mij niet nodig, omdat dit niets zou veranderen aan de bestaande toestand;

Ik ben van oordeel dat in de eerste plaats er voor gezorgd moet worden dat aan deze activiteiten een einde wordt gesteld, hetgeen met de voorgestelde maatregel het geval zou zijn.";

dat uit die nota blijkt dat de overplaatsing tot doel heeft, niet de betrokkene te bestraffen, maar wel de activiteiten die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtvordering te doen ophouden door ervoor te zorgen dat het verzoeker materieel onmogelijk is om die activiteiten nog voort te zetten; dat het derhalve het

dienstbelang is dat de overplaatsing verantwoordt; dat overigens ook de commissie van beroep stelt dat de begeleidende verplaatsing bij ordemaatregel er toe zal bijdragen dat onmiddellijk een einde komt aan de gewraakte bezigheden; dat de verplaatsingsmaatregel wel degelijk een ordemaatregel is; dat hieruit volgt dat de middelen die er van uitgaan dat die maatregel een tuchtmaatregel is, niet dienstig ertegen kunnen worden aangevoerd;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert dat de feiten niet met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de overheid meer bepaald niet voor bewezen kon houden dat door zijn toedoen de post-abonnees van kranten op de wijk Eenbeekeinde zouden zijn overgegaan naar een bedeling via een privé-verdeler; dat hij stelt dat hij dit steeds heeft ontkend, terwijl de verwerende partij zich steunt op een enquête die hij nooit heeft gezien en waarvan hij betwijfelt of ze bestaat; dat hij aanvoert dat die aanklacht steunt op loutere beweringen; dat hij nog betoogt dat de dalende krantenbedeling door DE POST zijn oorzaak vindt in het gegeven dat de privé-krantenbedeling beter is georganiseerd;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat er in een bepaalde periode een opmerkelijke daling van de postabonnementen voor kranten kon worden vastgesteld en dat die daling het meest voelbaar was in de wijk waar verzoeker werkzaam was; dat zij ter staving hiervan een statistiek, opgemaakt door de postontvanger van Destelbergen, voorlegt, waaruit blijkt dat er een forse daling was van het aantal postabonnementen tussen 1992 en 1993; dat zij in ondergeschikte orde stelt dat de medewerking van verzoeker aan de daling van de

postabonnementen niet als doorslaggevend element heeft gediend voor de straftoemeting; dat zij ter ondersteuning van die stelling wijst op het gegeven dat de postontvanger in de rubriek "gevoelen van de onmiddellijke chef over de rechtvaardiging" alleen spreekt over de uitreiking van de dagbladen voor privé-personen; dat zij aanvoert dat de uitreiking van dagbladen voor rekening van een privé-persoon op zich ruimschoots de opgelegde tuchtstraf rechtvaardigt en dat de verwerende partij ook indien zij alleen met die feiten rekening zou houden dezelfde straf zou opleggen;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de door verwerende partij voorgebrachte enquêtecijfers betrekking hebben op geheel Destelbergen-Heusden en bevestigen dat de dalende trend zich niet alleen voordeed in de wijk waar verzoeker sporadisch kranten bedeelde; dat hij er op wijst dat onderaan de enquête nog vermeld staat "nagaan of abonnementen zijn gedaald door tussenkomst van de Heer JANSSENS", wat had kunnen gebeuren door enkele vroegere abonnees te polsen naar de reden van hun overstap, wat niet werd gedaan; dat hij aanvoert dat een eenvoudige lezing van de tuchtstraffen, zowel deze in eerste aanleg werd opgelegd door de postontvanger als de beslissing in beroep, aantoonde dat ze wel degelijk werden gedetermineerd door de idee dat verzoeker impulsen heeft gegeven aan de vroegere postabonnees om voor hun krant over te schakelen naar privé-distributie;

3.1.4.1. Overwegende dat een tuchtstraf slechts kan worden opgelegd op grond van feiten die op rechtmatige wijze werden bewezen; dat een tuchtstraf die is opgelegd op grond van niet bewezen feiten onwettig is; dat dit enkel anders zou kunnen zijn wanneer onomstotelijk vaststaat dat, wanneer verschillende tuchtfeiten in aanmerking werden genomen, de uitgesproken tuchtstraf

ook opgelegd zou zijn geweest zonder de inachtnaam van het niet of onrechtmatig bewezen feit;

3.1.4.2. Overwegende dat van bij de aanvang van de tuchtprocedure zowel krantendistributie als een aansporing van de postabonnees om over te schakelen op privé-bedeling van hun krant samen werden vermeld als ten laste gelegde feiten; dat de verwerende partij er daarbij duidelijk van uitging dat ook het tweede feit voldoende bewezen was aangezien wordt vermeld dat "er mag worden aangenomen dat betrokkene daartoe de nodige impulsen heeft gegeven"; dat niet is aangetoond dat het tweede tuchtfait geen invloed zou hebben gehad op de strafmaat daar het tweede fait ernstiger is dan het eerste aangezien het een beïnvloeding door verzoeker van de abonnees inhoudt en dus een actieve inzet van verzoeker tegen de belangen van de POST veronderstelt, die veel directer is dan wanneer het er alleen maar om gaat om op een nachtelijk uur en dus zonder contact met de bewoners van de wijk, de krant rond te delen van abonnees die reeds voor een privé-bedeling hebben geopteerd; dat trouwens ook de commissie van beroep zwaar tilde aan de tweede beschuldiging aangezien zij stelt dat die de eerste feiten nog verzwaart; dat dan ook kan worden aangenomen dat verzoeker werd gestraft voor beide feiten te samen en niet kan worden gesteld dat het tweede fait zonder enige invloed is geweest op de strafmaat; dat zulks in ieder geval niet onomstotelijk vaststaat; dat derhalve moet worden onderzocht of het tweede fait al dan niet voor bewezen kan worden gehouden;

3.1.4.3. Overwegende dat, al heeft de Raad van State wanneer hij als annulatierechter zijn wettigheidscontrole ten aanzien van bestuurshandelingen uitoefent, niet uit te maken wat naar zijn oordeel de juiste toedracht is van de aan de bestreden bestuurshandelingen ten grondslag liggende feiten, hij toch vermag na te

gaan of de bestuursoverheid rechtmatig tot haar voorstelling betreffende de toedracht der feiten is kunnen komen; dat de Raad van State met name vermag na te gaan of een tuchtoverheid volgens de regels der bewijsvoering in rechte of in redelijkheid haar voorstelling der feiten uit de gegevens van het tuchtdossier mocht afleiden; dat tuchtfeiten slechts als voldoende bewezen kunnen worden beschouwd indien de tuchtoverheid voldoende bewijskrachtige gegevens heeft verzameld;

Overwegende, wat betreft het ten laste gelegde tuchtfeit dat verzoeker actief zijn medewerking zou hebben verleend om postabonnees over te halen hun postabonnement op te zeggen en over te schakelen naar een privé-distributie, dat die betichting voor het eerst is vermeld in het schrijven van de gewestelijk directeur van 17 januari 1994, waarin sprake is van een enquête die zou hebben aangetoond dat de postabonnees van voornoemde wijk voor ongeveer twee jaar zijn overgeschakeld naar privé-distributie; dat de gewestelijke directeur daaruit zonder meer afleidt dat mag worden aangenomen dat verzoeker daar de hand in had; dat evenwel nergens in het tuchtdossier elementen zijn te vinden die deze conclusie van de gewestelijke directeur bevestigen; dat bij de memorie van antwoord van de verwerende partij weliswaar een statistiek wordt gevoegd waaruit een daling van het aantal postabonnementen blijkt; dat die statistiek niet bij het tuchtdossier was gevoegd, zodat niet is aangetoond dat de tuchtoverheid ermee rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden tuchtbeslissing; dat, mocht dit wel zo zijn, het stuk in ieder geval niet aan tegenspraak vanwege verzoeker is onderworpen, zodat het niet als grondslag van de bestreden beslissing kon dienen; dat overigens dat stuk geenszins bewijst dat de daling van het aantal postabonnementen mede zijn verklaring vindt in een betrokkenheid van verzoeker; dat zulk een daling immers

niet noodzakelijkerwijze daarin zijn oorzaak vindt maar kan toe te schrijven zijn aan andere oorzaken; dat overigens niet wordt vermeld op welke geografische omschrijving - het werkgebied van het postkantoor Destelbergen 1, de wijk Eenbeekeinde of nog een andere omschrijving - de statistiek betrekking heeft; dat geen enkel ander concreet gegeven wordt naar voren gebracht waaruit blijkt dat verzoeker aan de oorsprong zou hebben gelegen van de verschuiving ten voordele van de privé-bedeling; dat bovendien op het bewuste document de vermelding "nagaan of abonnementen zijn gedaald door tussenkomst van de Heer JANSSENS" is aangebracht; dat evenwel uit niets blijkt dat zulk een nader onderzoek heeft plaatsgevonden; dat uit wat voorafgaat voortvloeit dat de betichting dat de postabonnees van de wijk Eenbeekeinde onder impuls van verzoeker zijn overgeschakeld naar de privé-distributie, niet genoegzaam naar recht is bewezen;

3.1.4.4. Overwegende dat de bestreden tuchtstraf gedeeltelijk steunt op een tenlastelegging die niet rechtmatig is bewezen; dat het geenszins onomstotelijk vaststaat dat diezelfde tuchtstraf ook zou zijn opgelegd zonder rekening te houden met die tenlastelegging, nu die zwaarder was dan de andere tenlastelegging; dat het middel, in zoverre het tegen de bestreden tuchtstraf is gericht, gegrond is; dat zulks niet het geval is mocht het middel ook zijn gericht tegen verzoekers overplaatsing; dat die maatregel tot doel heeft er voor te zorgen dat verzoeker geen tijd meer zou hebben om in de vroege ochtend nog te helpen met uitdragen van kranten voor de zaak van zijn familielid; dat met andere woorden het feit de kranten te bedelen, de reden van de overplaatsing vormt; dat derhalve het gegeven dat verzoeker impulsen zou hebben gegeven voor de overstap van postdistributie naar privé-distributie niet bepalend is geweest bij het opleggen van de overplaatsingsmaatregel,

zodat het middel ertegen niet dienstig kan worden aangevoerd;

3.2.1. Overwegende, wat de bestreden verplaatsingsmaatregel betreft, dat verzoeker aanvoert dat geen enkele reden wordt aangehaald waarom hij zijn werkkring zou moeten verlaten; dat hij ook gewag maakt van een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat op zijn diverse argumenten niet wordt geantwoord;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat verzoeker nergens duidelijk aangeeft op welke specifieke rechtsgrond hij zijn verplaatsing wil vernietigd zien; dat zij aanvoert dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de redenen van haar beslissing voldoende heeft uiteengezet;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord niet meer terugkomt op zijn argumentatie betreffende de schending van de motiveringsplicht;

3.2.4. Overwegende dat, ondanks de weinig gestructureerde manier van presenteren van het middel, dat zowel in het onderdeel betreffende de vermeende schending van artikel 6 E.V.R.M. als in het specifieke onderdeel betreffende de verplaatsing bij ordemaatregel aan bod komt, het voldoende duidelijk is dat een schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd; dat uit onderdeel 2 van dit arrest blijkt dat de beslissing tot verplaatsing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven, zodat aan de materiële motiveringsplicht is voldaan; dat die motieven evenwel op geen enkele wijze kenbaar worden gemaakt in de bestreden beslissing; dat de verwerende partij wat betreft de maatregel van

verplaatsing derhalve niet heeft voldaan aan de op haar rustende motiveringsverplichting; dat het middel gesteund op een schending van die verplichting gegrond is voor zover het de verplaatsingsmaatregel betreft,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 17 augustus 1994 van de bestuurder-directeur van de Algemene Directie Personeel van DE POST waarbij hem een tuchtschorsing van 20 dagen en een verplaatsing bij ordemaatregel wordt opgelegd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juni 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.